

Sygn. akt V.2 Ka 640/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r.

sprawy: **R. P. /P./,**

syna L. i W.,

ur. (...) w J.

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 2 września 2015r. sygn. akt II W 494/15

na zasadzie art. 437 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw:

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. obciąża obwinionego opłatą za II instancję w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych oraz zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 640/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 września Sąd Rejonowy w Żorach uznał R. P. za winnego tego, że w dniu 11 marca 2015 r. około godziny 21.00 w Ż. na os. (...) kierując samochodem marki F. o nr rej. (...), włączając się do ruchu z drogi stanowiącej dojazd do obiektu handlowego PU-7 nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...), zmuszając go do gwałtownego hamowania czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 złotych. Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania w stosownej wysokości.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony zaskarżając wyrok w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych oraz obrazę przepisów prawa materialnego polegający na uznaniu winy obwinionego w oparciu o zeznania świadków, a nie treści obowiązujących powszechnie na terytorium Polski źródeł prawa. W oparciu o te zarzuty obwiniony wnosił o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty i wnioski są chybione. Na wstępie należy stwierdzić, że podnoszony przez obwinionego zarzut obrazę prawa materialnego w apelacji byłby zasadny tylko wtedy gdyby nie kwestionował on ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd rejonowy. Obwinionego w podnoszonych zarzutach wskazywał, że sąd I instancji podczas wyrokowania w sprawie dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych oraz przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów polegającą na przyjęciu, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obwiniony w swojej apelacji nie kwestionując samego przebiegu zdarzenia z świadkiem P. B. powiela wyjaśnienia złożone w trakcie postępowania sądowego oraz własną interpretację przepisów prawa drogowego z których wynika, że miejsce zdarzenia to skrzyżowanie równorzędne na którym obowiązuje reguła prawej ręki i osoba zbliżająca się do tego skrzyżowania ma obowiązek ustąpić pierwszeństwa osobom nadjeżdżającym z prawej ręki. Jednak zupełnie obwiniony pomija zeznania świadków R. S. i R. B. – funkcjonariuszy policji którzy przybyli na miejsce zdarzenia i jednoznacznie stwierdzili, że drogą którą poruszał się obwiniony jest droga dojazdowa do pawilonu handlowo-usługowego nr (...) na os. (...) w Ż.. Tą informację potwierdził również świadek L. C. kierownik administracji osiedla. Urząd Miasta Ż. w swoim piśmie k. 60 wyraźnie stwierdził, że droga zlokalizowana na przedmiotowej działce nr (...) nie posiada kategorii drogi publicznej. Słusznie zatem uznał sąd I instancji, że przedmiotowa droga jest drogą „ślepa” a jej jedynym zadaniem jest umożliwienie zaopatrzenia pawilonów. Zdaniem sądu odwoławczego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że obwiniony R. P. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Wymierzonej obwinionemu kary grzywny w kwocie 500 zł. nie można uznać za rażąco surowej, jest to bowiem kara adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanego mu wykroczenia dlatego i w tym zakresie brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Mając powyższe na uwadze sąd okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636§ 1 kpk.